Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 14	15. Juli 1914	68. Aargang

Polygamispørgsmaalet.

Af Thomas W. Brookbank i »Millennial Star«.

(Der fremkommer jævnligt i Dagspressen og i offentlige Møder imod „Mormonerne" Udtalelser, der gaa ud paa, at Polygamiet endnu praktiseres i Utah, og at Forbudet imod det i 1890 ikke var ærligt ment. Da lignende Udtalelser ogsaa danne Grundlaget for de Herrer Thorsens og Kents Agitation, hidsætte vi følgende Artikel, der forklarer Sagen, som den virkelig er, paa en saa tydelig og overbevisende Maade, at Enhver kan forstaa det sande Forhold. Den er skreven i England for engelske Læsere som Svar paa Beskyldninger af samme Art som dem, vi møde her, og den vil derfor kunne læses med Udbytte ogsaa af Befolkningen her. Red.)

En forholdsvis ganske lille Del af denne Kirkes Medlemmer indgik i polygame Ægteskaber indtil Slutningen af Aaret 1890, paa hvilket Tidspunkt Præsident Wilford Woodruff udstedte et Manifest eller en officiel Erklæring, hvorved alle saadanne Forbindelser bleve forbudte for Fremtiden. Denne Erklæring blev enstemmigt anerkjendt og antaget af Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1890. Da der ikke siden er gjort noget Skridt til at faa den forandret, er Forbudet imod Indgaaelse af Flerkonecægteskaber vedblivende bindende for alle „Mormon"kirkens Medlemmer i hele Verden. Forbudet mod denne Ægteskabslov og Folkets Billigelse deraf har ikke alene til Følge, at Kirken nægter at give Tilladelse til Indgaaelsen af polygame Ægte-

skaber, men det betyder meget mere, idet Alle, som indgaa saadanne Ægteskaber, derved regnes som Overtrædere af Kirkens Love og Anordninger i saa høj Grad, at intet mindre end Udelukkelse af Kirken vil blive Følgen. Dette er den højeste Straf, som Kirken kan idømme Nogen.

Det er ikke almindeligt forstaaet af Verden, at Kirkens Aabenbaringer, Bud og Love gjøres bindende ved »Referendum« (Folkets Godkjendelse af en Lov, før den kan træde i Kraft). Skulde Kirkens Overhoved modtage visse Aabenbaringer eller Befalinger fra Gud og disse vare af en saadan Beskaffenhed, at de, naar de bleve satte i Udførelse, vilde have Indflydelse paa Medlemmernes Liv og Handlemaade som et Hele taget, da blive de fremsatte for Folket ved en Generalkonference, hvor Mænd og Kvinder, gamle og unge, alle have Lejlighed til at være tilstede og Ret til at stemme for eller imod ethvert Forslag, der bliver bragt frem for dem; ingen Embedsmands Stemme gjælder mere end det yngste Medlems, og Kvinderne have i denne Henseende samme Ret som Mændene. Den Regel, at Sager, som angaa hele Kirken, skulle vedtages og gjøres bindende ved fælles Samtykke af hele Folket, bliver ufravigeligt fulgt i vort Samfund, og denne Fremgangsmaade gjør sig hos os gjældende i en Udstrækning, som er aldeles ukjendt i andre religiøse Organisationer. Ingen af de protestantiske Samfund har f. Expl. nogensinde forelagt sine Medlemmer det Spørgsmaal, hvilke Bøger i Bibelen de vilde anerkjende som hellige; naar den katholske Kirkes Overhoved har ment, at Indførelsen af et nyt Lærdomsprincip var nødvendigt, eller at Forkyndelsen af et eller andet Dogme maatte paabegyndes eller gjenoptages, har han ikke fremlagt dette til Godkjendelse af en Forsamling af Katholiker, hvor Embedsmænd og Præster samt Mænd og Kvinder af Befolkningens brede Lag vare tilstede, fordi de ønskede at give deres Mening tilkjende. Men denne Fremgangsmaade har hidtil været benyttet og benyttes vedblivende, hver Gang Forholdene gjøre det nødvendigt i denne Kirke — Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Kirkens hellige Bøger ere ikke ved et præsteligt Bud eller Forlangende blevne „Mormonerne" paatvungne. De have mødt i Generalkonference og der med deres Stemme vedtaget at anerkjende visse Skrifter som hellige og iblandt disse Bibelen, for saa vidt som den er rigtig oversat, hvilket særligt hentyder til de af de protestantiske Kirker antagne kanoniske Bøger. Bibelen tilligemed andre Bøger anse de for at indeholde sande, moralske, retfærdige og frelsende Principper, hvilke de som Guds Børn maa efterleve og adlyde. Deres Tro paa disse hellige Bøger er fast og urokkelig, og de have vist deres Ærlighed og Trofasthed ved taalmodigt at bære mange svære Lidelser og Prøver. De have udstaaet mere end 80 Aars Forfølgelser — først deres heltemodige Fædree og Mødre og derefter senere Slægtled, hvis Medlemmer nu indtage de

Pladser i Rækkerne, der ere forladte af dem, som have baaret Mængdens Bagvadskelser, Had og Foragt uden at blinke, men som efterhaanden ere blevne kaldte hinsides. Og hvorfor? Simpelthen fordi Sandheden, saaledes som de opfattede den, var mere værdifuld for dem end Verdens Omdømme eller Livet selv. Det er disse Mænd og Kvinder, som have sagt, at polygame Ægteskaber ikke mere skulle indgaas med denne Kirkes Tilladelse. Det er aldeles ligegyldigt, hvorfor de have sagt det. De have givet deres Ord, og det staar ved Magt. Det blev ikke gjort privat eller i det Skjulte. Det er blevet sagt, at Løftet blev givet til de Forenede Staters Regjering, og det forholder sig rigtigt; men det blev ogsaa givet andre Steder. De gave det til deres Gud, som de frygte mere for at mishage end nogen jordisk Magt. De lovede, at polygame Ægteskaber ikke mere skulde blive udførte i Kirken med deres Tilladelse, og de holde deres Ord.

Dette Løfte er aldrig blevet brudt. Dersom vore Modstandere ikke ville stole paa vort Ord, da bede vi dem om at overveje visse Ting, der bevidne Sandheden af vor Paastand. Som allerede bemærket blev Polygamiets Ophør vedtaget af Folket i en Generalkonference, og ingen Mand eller Samling af Mænd har Ret til at oprette denne Lov paany eller indgaa i polygamiske Ægteskaber uden Folkets Samtykke. En af „Mormonernes" hellige Bøger er „Lærdommens og Pagtens Bog", og i det 26. Kap. 2. Vers finde vi følgende: „Og alting skal udrettes ifølge Menighedens fælles Samtykke"; i det 28. Kap. 13. Vers er den samme Sætning gjentaget. Denne Bestemmelse er lige saa meget en Lov til dette Folk som enhver anden Befaling, der nogensinde er blevet givet til dem af deres Herre og Mester, Jesus Kristus. Der er ingensinde blevet gjort noget Forsøg paa at faa Kirkens Tilladelse til at gjenoprette denne Ægteskabsform, og alle og enhver veed, at der intet saadant Forslag er fremsat ved nogen Generalkonference siden 1890 og for den Sags Skyld heller ikke ved nogen Stavs- eller Wardkonference, hvilke sidste kunne lades ude af Betragtning, da kun en Generalkonference har Ret til at tage saadanne Bestemmelser, der angaa Kirken som et Hele. „Mormonerne" have ikke alene ikke foretaget sig Noget, der kunde udtydes som et Forsøg paa at gjeninføre Polygami, men vore bitreste Fjender vilde, dersom de gjorde sig bekjendte med den offentlige Menings Stilling til dette Spørgsmaal i de Forenede Stater, blive tvungne til at indrømme, at Intet vilde kunne skade „Mormonismen" Fremgang i højere Grad end en Forandring af de Bestemmelser, som indeholdes i den ovennævnte, af en Generalkonference vedtagne, officielle Erklæring. Indflydelsesrige Venner i Regjering og Rigsdag have advaret imod et saadant Skridt. De fortælle os, at den amerikanske Nation ikke vil tolerere en Tilbagevenden til Polygami, og at en ny Forfølgelsens Storm vilde rejse sig mod Kirken, hvis den brød sit Løfte,

en Forfølgelse om muligt værre end den forrige, da Kirkens Ejendomme konfiskeredes og Lovene imod polygamiske Ægteskaber bleve gjennemførte i hele deres Strenghed. „Mormon"folket ønsker paa ingen Maade at skabe unødvendig Uvillie imod sig i Nationen, at faa Kirkens Ejendomme konfiskerede eller at miste sine Borgerrettigheder og sine Venner blandt den intelligente og dannede Del af de Forenede Staters Befolkning.

Disse Kjendsgjerninger alene burde overbevise alle fordomsfrie Mennesker om, at „Mormonerne" ikke siden 1890 havde tilladt polygamie Ægteskaber. Ikke alene er Kirkens Selvstændighed og Fremgang afhængig af, at de givne Løfter holdes i et og alt; men hvem er der vel, som ikke veed, at der i alle de Helliges større Kolonier og i de fleste af de mindre ogsaa er Apostater og bitre Fjender af værste Slags, som nok skulde underrette Øvrighederne om enhver Overtrædelse af disse Løfter, dersom de kunde finde nogen, og sørge for, at de Skyldige bleve straffede. Gang efter Gang komme vore Modstandere frem med den Paastand, at Hundreder af polygame Ægteskaber ere blevne indgaaede siden 1890. Lad os for at vise det urimelige i en saadan Paastand antage, at flere Hundrede havde begaaet Bigami her i dette Land i en Landsdel, der talte mindre end en halv Million Indbyggere. Er det muligt, at ikke en eneste af disse skulde blive opdagede og de Skyldige modtage deres Straf? Vi tro det ikke. Naar vi huske paa, at „Mormonerne" ere bevogtede fra alle Sider, at dette Spioneri aldrig standses, og at Frugterne af saadanne Ægteskaber, ligesom af alle andre, nødvendigvis maa give sig tilkjende saaledes, at de eftertragtede Beviser let maa kunne erholdes, saa bede vi dem, som vove at sige, at Polygamiet iblandt „Mormonerne" ikke er ophørt, at forklare, hvorledes det gaar til, at de Forenede Staters Domstole ikke siden 1890 have haft saadanne Sager for og sendt de Skyldige til Tugthuset, saaledes som Loven foreskriver, og som det fandt Sted forud for 1890. At disse Retssager ophørte med Vedtagelsen af dette Manifest, og at Sagen derefter hurtigt blev tilfredsstillende ordnet med den amerikanske Regjering, er et Sammentræf, som trænger til Forklaring. Dersom saadanne Ægteskaber ikke ere ophørte iblandt vore Medlemmer, da maa de borgerlige Myndigheder i Landet arbejde i hemmelig Forstaaelse med „Mormonerne" med det Formaal at gjenoprette Polygami, og det store Korps af Spioner, der ere spredte over hele Landet, maa sove paa deres Post!

Hverken de Forenede Staters Domstole eller Domstolene i Kanada, hvor Tusinder af vore Medlemmer have nedsat sig og ere hjerteligt velkomne, have nu en eneste Polygamisag under Behandling lige saa lidt som Domstolene i noget andet Land. Dersom de Forenede Staters Myndigheder ikke ere denne Opgave voxne, er det jo tydeligt, at den kanadiske Øvrighed er i en lignende Sløv og ligegyldig Tilstand, forudsat

at saadanne Ægteskaber foregaa. Dersom vore Modstandere i dette Land (England) blot kunde saa deres Landsmænd i den anden Verdensdel til at dokumentere deres Beskyldninger imod os for vedblivende at foretage polygame Ægteskaber ved at faa nogle enkelte Tilfælde konstaterede for Domstolene i Kanada, da vilde deres Anklage have betydelig mere Vægt. De burde ikke lade en saa glimrende Lejlighed til at bevise deres Paastande gaa upaaagtet hen. Eftersom de, der bo paa selve Stedet, ikke gjøre Noget for at bevise Beskyldningernes Rigtighed, hvem kan saa undlade at tænke, at der Intet er at gjøre, og at disse Beskyldninger følgelig ere falske? Eller skulle vi slutte, at Kanada, en Del af det britiske Rige, tillader Oprettelsen af polygame „Mormon"-Kolonier i sine Besiddelser? Hvad de Forenede Staters Øvrighed angaar, lagde den sandelig ikke Fingrene imellem overfor dem, der overtraadte Edmunds-Loven før 1890, og det er simpelthen meningsløst at sige, at den vil tillade Overtrædelser af den nu. Loven er bleven erklæret grundlovsmæssig af Landets øverste Domstol, og „Mormonerne" adlyde den.

Hvad her er sagt angaaende Beskyldningen for Polygami gjælder ogsaa den grundløse Anklage, at vore Missionærer drive hvid Slavehandel. Vi kunne ikke tro, at de Mennesker, der fremsætte denne Beskyldning, selv sæste Lid til den. Vi tro ikke, at Folket i Verden i Almindelighed anse den for at være sand; thi ved at bruge en lille Smule sund Fornuft vil Enhver kunne se, at det maa være en absolut Usandhed, en Bagvaskelse af første Skuffe. „Mormonernes" Ældster have udført Missionsarbejde i alle Verdens civiliserede Lande i to Generationer eller længere. I alle disse Lande er der et velorganiseret Politivæsen med en Stab af Opdagere, som vilde gjøre Udførelsen af saadanne Forbrydelser til en meget farlig Forretning. Foruden disse statslønnede Embedsmænd er der i Titusindvis af frivillige Opdagere, Præster og Lægmænd, Mænd og Kvinder, som ere vore svorne Fjender, spredte overalt i enhver By, ja næsten i ethvert Hus, og disse passe nøje paa, hvad vore Ældster foretage sig. Alligevel er ikke en eneste af dem nogensinde bleven bragt for en Domstol i England, de Forenede Stater, Danmark, eller i noget andet Land i Verden, anklaget for hvid Slavehandel. Nogle ville sige, at Politi og Opdagere kunne bestikkes til ikke at gjøre deres Pligt; men har man prøvet paa at regne ud, hvilke uhyre Summer der vilde fordres til at bestikke Myndighederne i hele den civiliserede Verden i et Par Generationer? At dette skulde kunne lade sig gjøre er saa grændseløst urimeligt, at man strax maa forkaste en saadan Forklaring.

Vi benægte ikke, at nogle faa af vore Medlemmer endnu leve med de Hustruer, de havde ægtet før 1890; men medens Lovens Bogstav maaske ikke opfyldes derved, saa gjør den Opfattelse sig gjældende iblandt den bedre Klasse Ikke-„Mormoner" i de Forenede Stater, at disse en-

kelte Tilfælde skulle have Lov til at være i Fred, da de snart ville ophøre af sig selv, eftersom alle de, der have indgaaet saadanne Ægteskaber, nu ere saa gamle, at de snart paa naturlig Maade ville blive kaldte bort fra denne Tilværelse. Dette er i Virkeligheden den fornuftigste Maade at betragte Sagen paa; men denne Synsmaade vilde øjeblikkelig ophøre, hvis det blev bevist, at Kirken gav Tilladelse til Indgaaelse af flere saadanne Ægteskaber.

Dette er en sandfærdig Fremstilling af denne Kirkes Grundprincipper og af Tilstanden i Kirken for Tiden. Vi ville slutte vore Bemærkninger om dette og andre dermed forbundne Emner med at sige til dem, der protestere saa højlydt imod et Ægteskabssystem blandt „Mormonerne", som ikke mere findes, at de kunne vise deres ufremtede Interesse for Moralens og Sædelighedens Fremme ved at henvende Opmærksomheden paa — samt gjøre noget nævneværdigt for at rette eller forbedre — visse sædelige Forhold her i dette Land. Man skulde synes, at de, i Stedet for at prøve paa at reformere et fremmed Folk i et fremmed Land, med Iver kunde tage fat paa at formindske det store Antal illegitime Børn, der hvert Aar fødes i deres eget Land. En Statistik, udgivet af et Medlem af det engelske Parlament, oplyser os om, at der fødtes over 34,000 Børn udenfor Ægteskab i England og Wales i 1910. Hvor mange andre Kvinder eller Piger, der foruden disse Børns Mødre vare skyldige i ulovlig kjønslig Omgang, kan intet Menneske vide; men da der ikke gjøres Noget for at dæmme op imod disse Onder her hjemme, maa vi jo nødvendigvis tro, at saadanne Overtrædelser af Dydens og Moralens Love ikke af vore selvretfærdige Anklagere betragtes som synd ige i mindste Maade. Bliver en Synd tilgivelig hos den enkelte, dersom et stort Antal begaar den samme Synd?

Af „spænde Ben".

Det er en af de letteste Ting i Verden at lægge Hindringer i Vejen, at „spænde Ben". Dertil behøves hverken Mod, Dygtighed eller Forstand. Man behøver blot at staa stille midt paa Vejen, og uden at det koster Spor af Anstrengelse kan man forstyrre og forhindre ti Gange saa meget, som man nogensinde vil være i Stand til at opbygge og fremme.

Der er Mange, som lægge Hindringer i Vejen for Herrens Værk. Det er Personer, hvis Evner og Kræfter til at udrette noget nyttigt i Mesterens Tjeneste ere meget ringe, men de kunne spotte, latterliggjøre, finde Fejl og kritisere; de kunne skille Venner fra hinanden og bringe Splittelse mellem Arbejdsfæller; de kunne spærre Vejen og ødelægge

Andres Indflydelse, og naar de have gjort dette, falde de tilbage til deres naturlige unyttige Ubemærkethed. Saa glemmes de hurtigt, men de efterlade sig en Række Forstyrrelser og Ulykker, der kunne mærkes længe efter, at de selv ere døde og borte.

Paa denne Maade ere mange villige, ædle Hjerter blevne saarede og gjennemstukne og mange velsignende og varmtfølende Sjæle lænkede og lemlæstede i deres Gjerning. Personer, som ikke selv ville hjælpe, have spottet og gjort Indvendinger saa længe, indtil de have tabt Nøglen til Rigets Dør; de kunne ikke selv gaa ind og ville ejheller tillade Andre at gjøre det.

Her er et Raad, som alle Kristne saa vel som Børn ofte kunne trænge til at lægge sig paa Sinde: „Kan Du ikke hjælpe, læg da ikke Hindringer i Vejen.“ Vær forsigtig med, at Du i Ord og Handlinger ikke stiller Dig i Vejen for dem, som søge at gjøre Godt blandt Menneskene. Hvis Gud ikke har givet Dig Evner til at udføre Noget af Betydning, saa vogt Dig i det mindste for at spænde Ben for Andre, som han har velsignet i højere Grad, og som søge at rulle hans Værk fremad.

Lad dem, som ere kaldede til at arbejde for Herrens Sag, være taalmodige under alle de Forhindringer, der møde dem, og trofast og tillidsfuldt vedblive at gjøre deres Pligt med den faste Overbevisning, at Gud staar ved Roret og kan overvinde alle Hindringer. Hvad der mislykkes i Dag kan blive Grundvolden til en Sejr i Morgen, og Ruinerne af den Bygning, som maaske styrter sammen for os, kunne blive Led i et langt større og herligere Bygningsværk, som Gud vil anerkjende og krone med sine største Velsignelser.

Guds Øjne ere altid fæstede paa hans villige og ydmyge Tjenere, og de skulle ikke blive mismodige over de Gjenvordigheder, der møde dem paa deres Vej, eller de Hindringer, som falske Brødre foraarsage. Dersom de virke i Tro, Haab og Kjærlighed, kunne de være forvisede om, at Gud ikke vil forlade eller glemme dem; thi Han har Omsorg for dem under alle Forhold og Tilskikkelser og vil tilsidst i sin Naade bringe dem triumferende ud af Kampen. The Armory.

Tankesprog.

Forsøg at være taalmodig og overbærende med Andres Fejl og Ufuldkommenheder, af hvad Beskaffenhed de end monne være, og husk altid paa, at Du selv ogsaa har mange Skrøbeligheder, som Andre maa bære over med.

— Omstændighederne ere de Svages Herskere, men de Vises Redskaber.

Onsdag den 15. Juli 1914.

„Kom Hviledagen ihu!"

I sidste Nummer af „Stjernen" fandtes en Artikel, som behandlede et meget vigtigt Spørgsmaal, og som særlig henvendte sig til dem, der bo afsondrede og alene paa Steder, hvor der ikke er nogen organiseret Gren af Kirken, og hvor der ikke holdes regelmæssig Gudstjeneste om Søndagen. Det blev forklaret, hvorledes disse Søskende kunne helligholde Sabbaten paa en Gud velbehagelig Maade i deres eget Hjem. Det blev ligeledes forklaret, hvor urigtigt det er, at Sidste-Dages Hellige deltage i andre Religionssamfunds Gudstjeneste, og særlig at de sende Børnene til disses Søndagsskoler.

Her i disse Lande er der dog heldigvis kun meget faa, som bo saa afsides, at de ikke kunne komme til vore Møder. Grene ere organiserede i alle Dele af Landet, og i hver af dem er der til Stadighed mindst to Missionærer, hvis Opgave det er at afholde Møder, opmuntre de Hellige, bede og synge med dem og besøge dem i deres Hjem. Hvorledes staar det nu til med disse Søskende, der bo i Kirkens organiserede Grene? Besøge de Forsamlingerne regelmæssigt, og komme de ofte sammen for at nyde Nadveren og takke og prise Herren? Det er os en Glæde at kunne sige, at en stor Del af vore Medlemmer ere flittige til at besøge vore Møder og opfylde deres Pligter i enhver Henseende; men der er adskillige, som ofte udeblive fra Gudstjenesten, ikke tage Del i Nadveren og forsømme deres Pligter som Medlemmer af Guds Kirke. Ja, vi have bragt i Erfaring, at nogle af dem endog besøge andre Kirkers og Sekters Gudstjeneste, fordi Vejen til Mødehuset forekommer dem saa lang. Andre tage vel ikke Del i sekterisk Gudstjeneste, men „have Gudstjeneste i deres Hjem"; derved forstaas, at de læse i Skriften, bede og synge hjemme, og de mene, at dette kan være lige saa godt som at gaa til Møde, „hvor vi alligevel ikke høre noget nyt, og hvor der stedse tales om de første Principper, som vi ere godt bekjendte med". Naar hertil kommer, at Nogle lade deres Børn gaa til fremmede Søndagsskoler, da er det paa Tiden, at der bliver sagt et alvorligt, advarende Ord. De Søskende, som vi nu henvende os til, bo i organiserede Grene, hvor Møder og eventuelt Søndagsskole afholdes hver Søndag, og de kunne derfor ikke undskylde sig med, at de ikke have Lejlighed til at mødes med deres Trosfæller og helligholde Sabbaten paa den af Gud bestemte Maade.

Vi have annammet Evangeliet, paataget os Kristi Navn og lovet at holde hans Bud. Vejen, vi have begyndt at vandre paa, er trang, Byrden er tung og Besværlighederne mange. Næsten alle Mennesker

spotte, hade og forfølge os; vor Saligheds Fjende søger at drage os bort fra Sandheden ved allehaande Fristelser og Snarer, og fra alle Sider møder der os Modgang, Trængsler og Gjenvordigheder, saa at vi uvilkaarligt spørge os selv: „Kan jeg bestaa? Vil jeg være i Stand til at naa Maalet?" Vi kunne ikke sejre i denne Kamp uden Herrens Hjælp, men vi vide, at Han giver os ikke større Prøver, lader os ikke gjennemgaa større Fristelser og Farer, end vi kunne taale, dersom vi ville stole paa Ham. Han vil hjælpe os og staa os bi under alle Livets Forhold; Han bereder Vejen for os og giver os Kraft til at taale al Modgang og Besvær; men saa maa vi heller ikke nægte at modtage Hans Hjælp, ikke stubbe Hans udrakte Haand fra os og lade haant om Hans Bistand; men det er netop det, vi gjøre, naar vi forsømme vore Forsamlinger, undlade at deltage i Nadveren og glemme at holde Sabbaten hellig.

Herren har befalet Menighedens Medlemmer at mødes ofte tilsammen, og „naar I ere forsamlede tilsammen, skulle I belære og opbygge hverandre, at I kunne vide, hvorledes I skulle handle, og bestyre min Kirke, og hvorledes I skulle forholde Eder med Hensyn til de forskjellige Punkter af mine Love og Befalinger, som jeg har givet Eder. Og saaledes skulle I blive underviste i min Kirkes Lov og blive helliggjorte ved det, I have annammet". I alle Herrens Formaninger til os, baade i Aabenbaringernes Bog og gjennem hans inspirerede Tjenere, lyde Ordene „mødes ofte tilsammen". Hvorfor? Fordi det er den eneste Maade, hvorpaa Herren direkte kan tilkjendegive os sin Villie, meddele os sin Aand og forlene os med Kraft og Styrke til at stride Troens gode Strid.

Ved at mødes med vore Brødre og Søstre af samme Tro, som have de samme Gjenvordigheder og de samme Prøver; ved at forene os med dem i Bøn, i Sang og i Brødets Brydelse; ved at trykke deres Hænder og udveksle Tanker og Følelser med dem modtage vi aandelig Føde, modtage vi Guds Aand, som altid er tilstede, hvor Guds Børn mødes i Oprigtighed for at paakalde Ham. Derved modtage vi Trøst, Opmuntring og aandelig Kraft til at fortsætte vor Vandring; det er ligegyldigt, hvor ringe og ufuldkomne de Brødre ere, der lede Mødet, og hvor mange Gange før vi have hørt de Lærdomme fremsatte, som de omtale — alene dette, at vi mødes tilsammen i Gudstjeneste og i Fællesskab kunne bede til Ham, kunne synge og tale om Hans Kjærlighed og Hensigter, alene dette er Midlet, Han har beskikket, hvorved Han kan meddele os sin Aand og give os sin Bistand og sin Kraft, og vi have ingen Ret til at forandre Herrens Bestemmelser; vi kunne ikke stille Fordringer eller opsætte nye Regler.

Gud har befalet os at mødes ofte tilsammen; Han har kaldet sine Tjenere og givet dem Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed og be-

skikket dem til at lede Forsamlingerne saaledes, som Aanden vejleder dem, og Herren vil ikke anerkjende eller finde Behag i nogen anden Form af Gudsdyrkelse. Det er Guds Villie, at vi skulle læse i Hans Ord om Sabbaten, tale opbyggende Ord til hinanden og paakalde Hans Navn; men lad Ingen bedrage sig selv med den Tanke, at han kan læse, synge og bede hjemme i Stedet for at besøge Forsamlingen, og at Gud vil antage hans Gudsdyrkelse og velsigne ham paa samme Maade, som hvis han havde været til Møde. Hjemmeandagt er nødvendig, velsignelsesrig og opbyggende, men ingen Hjemmeandagt kan træde i Stedet for eller erstatte Gudstjenesten i Herrens Hus paa Sabbatsdagen, og en Broder eller Søster, som er i Stand til at mødes med sine Medsøskende, men forsømmer dette, overtræder Guds Bud, forkaster Hans Hjælp og Bistand og taber Hans Aands Vejledning, selv om han eller hun læser, synger, beder og faster aldrig saa meget i sit Hjem. „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i min Faders Rige, men den, som gjør min Faders Villie." Det er Faderens Villie, at vi skulle mødes ofte tilsammen, og kun ved at opfylde dette Bud kunne vi modtage de Velsignelser, som sand og oprigtig Gudsdyrkelse fører med sig.

Ved at gaa til Herrens Forsamling og modtage Oplysning og Belærelse af dem, som Herren har beskikket til at være Menighedens aandelige Ledere, gaa vi til selve Kilden, hvorfra det levende Vand udvælder, der alene kan gjøre os vise til Salighed. Vi vide, at dersom vi leve efter de Ting, vi høre i disse Forsamlinger, og annamme de Lærdomme, som Herrens beskikkede Tjenere forkynde, da fare vi ikke vild, og vi ville ikke blive førte paa Afveje af falske Lærere, som „forkynde forvendte Ting for Vindings Skyld". Den største Vildfarelse, som vi kunne gjøre os skyldige i, er maaske den at tro, at vi for os selv, i vort eget Lønkammer ved Læsning og Studium, kunne modtage større Lys og Kundskab om Evangeliets Sandheder og Guds Dybheder, end Kirken er i Besiddelse af og Herrens Tjenere i Stand til at meddele. Ligesom Ingen kan tage sig selv den Ære at være Præst, uden at han er kaldet af Gud, saaledes kan heller Ingen komme i Besiddelse af Himlens Hemmeligheder og „højere Lys og Kundskab" uden gjennem Herrens Tjenere. Herren siger ved Joseph Smith, Profeten: „Og dette skal være Eder en Lov, at I ikke annamme saasom Aabenbaringer og Befalinger, Lærdomme af nogen som helst, der kommer til Eder...; thi sandelig siger jeg Eder, at den, der er beskikket af mig, skal komme ind ad Døren og vorde ordineret, som jeg har sagt Eder før, til at undervise i de Aabenbaringer, hvilke I have annammet og skulle annamme ved ham, hvem jeg har beskikket." Dersom vi besøge vore Forsamlinger og have Evangeliets Aand, da ville vi let kunne skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, og vi ville vide, at alle Lærdomme og Principper, som ere

i Modstrid med Jesu Kristi Evangelium, saaledes som „vi have annammet det", og som det kommer til os gjennem Herrens bemyndigede Tjenere, „ere en Forbandelse", selv om de forkyndes af en „Engel fra Himmelen".

Ikke alene burde de Hellige besøge Forsamlingerne saa ofte som muligt og især om Søndagen, men de burde lære deres Børn at komme Hviledagen ihu ved at sende dem til Søndagsskolen. Er der ingen Søndagsskole i den Gren, hvori vi bo, lad os da læse, synge og bede med dem hjemme Søndag Formiddag og tage dem med til Forsamling, naar vi selv gaa; men lad os under ingen Omstændigheder sende dem til andre Kirkesamfunds Søndagsskoler.

Og nu, Søskende, husk dette, at vi have annammet Jesu Kristi Evangelium, at vi ere Verdens Lys og Jordens Salt, og at vi ere udvalgte af Verden for at hjælpe til at frelse Verden. Lad os derfor slutte os sammen og række hinanden Haanden, opmuntre, trøste og belære hinanden og derigjennem modtage Kraft til at udføre vor Gjerning med Frimodighed. Selv om vi have aldrig saa langt til Møde, saa lad os alligevel gaa; selv om Vejret er aldrig saa ubehageligt, lad os overvinde os selv og enhver Hindring og mødes med vore Søskende til Gudstjeneste paa Sabbatens Dag. Lad os komme „Hviledagen ihu og holde den hellig", hvile fra alt unødvendigt Arbejde, ikke tage Del i upassende Fornøjelser eller Adspredelser og ikke forsømme noget Møde, som det er os muligt at overvære. Hvis vi ville gjøre dette, vil Herren velsigne os med sin Aands Kraft og holde sin Haand over os i Prøvelsernes og Modgangens Timer. J. S. H.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Peter W. Kjær er løst fra sit Missionsarbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Kjøbenhavn den 4. og Liverpool den 8. Juli med Dampskibet „Tunisian".

Ældste Einar Eriksen er løst fra sin Missionsvirksomhed paa Island, og hermed ophører foreløbig Missionsarbejdet paa denne Ø.

Præsident Hyrum M. Smith afsluttede sit Besøg til de skandinaviske Lande Søndagen den 5. Juli i Kjøbenhavn og rejste videre til Tyskland. Præs. Smith var meget tilfreds med Tilstanden i disse Lande og ønsker at takke Alle for den mod ham og hans Familie udviste Gjæstfrihed og hjertelige Modtagelse.

Helen Keller.

Af Sara W. Talmage i »Young Womans Journal«.

Vi have fornylig haft en usædvanlig aandelig Fremtoning i vor Midte — en Sjæl, som selv sidder i Mørke, men fra hvilken dog det skjønneste Lys udstraaler og paavirker Enhver, der kommer i dens Nærhed.

Den første Gang, Nedskriveren af disse Linier hørte Noget om denne interessante Personlighed, var en Dag, hun sad i sit Værelse i Perkins Blindeinstitut i Boston, Mass.; Forstanderen, Hr. Anagnos, kom ind og fortalte hende, at han havde modtaget et Brev fra en Herre i Alabama, Kaptajn Keller, som ønskede en Lærer til sin lille Datter. „Hun er ligesom Laura Bridgman," sagde Forstanderen, hvilket betød, at hun var baade blind og døv. Han tilføjede: „Jeg har i Sinde at anmode Anna Sullivan om at komme hertil for at studere Dr. Howes Fremgangsmaade med Laura Bridgman og derefter anbefale hende til denne Herre i Alabama."

I Overensstemmelse hermed tog Frk. Sullivan fat paa Studiet af Dr. Howes Rapporter, læste mange Bøger om Aandsevnernes Udvikling og forberedte sig paa forskjellig Maade til den Gjerning, som hun paabegyndte i Foraaret 1887.

Helen Keller blev født i Tuscumbia, Alabama, den 27. Juni 1880, og da hun var 19 Maaneder gammel, mistede hun baade Syn og Hørelse. Hun voxede op omtrent som et lille Dyr, spiste sin Mad, naar hun selv vilde, og var saa godt som ude af Stand til at meddele Andre, hvad hun ønskede. Famlende i Mørket higede hun efter Kundskab og viste sig at være i Besiddelse af en ædel og ophøjet Sjæl, der var spærret ude fra enhver intelligent Forbindelse med Omverdenen. Som Sidste-Dages Hellig tro vi, at Ingen kan blive frelst i Uvidenhed, og at Herrens Herlighed er Intelligens. I sin Barmhjertighed sendte Herren en frelsende Engel til Helen.

Hun havde voxet sig saa stærk og slog med en saadan Kraft mod Gitterstængerne, der holdt hendes Aand indespærret, at hendes Fader, som ovenfor nævnt, sendte Bud til Boston, Mass., efter en Lærerinde, og Frk. Anna Sullivan, nu Fru Macy, blev kaldet til at frigjøre denne indespærrede Sjæl og udløse den af Trældom. Det var ikke nogen let Sag at indtage denne stærke Fæstning, men Frk. Sullivan tog fat paa sin Gjerning med Iver og Nidkjærhed.

Hvor Frelse skal opnaas, er det altid nødvendigt, at en større Aand eller Magt maa bøje sig for at løfte en anden op eller for at udføre Frelsergjerningen. Mennesket kan ikke være sin egen Frelser, men maa nødvendigvis hjælpe til i dette Arbejde; følgelig kan det, som allerede sagt, ikke blive frelst i Uvidenhed. Mennesket maa vide, hvorledes det

paa rette Maade selv kan hjælpe vor Frelser i at hjælpe det. Derfor blive vi som Sidste-Dages Hellige baade offentlig og privat belærte om Evangeliets store Sandheder, saaledes at vi kunne udføre Noget for vor egen Forløsning.

Saaledes var det med Helen Keller. Frk. Sullivan kom som hendes Befrier, og hun havde Nøglerne, der kunde aabne hendes Sjæls inderste Kamre. Til at begynde med strittede Helen imod af alle Kræfter, men Frk. Sullivan allierede sig med to kraftige Forbundsfæller, ved Hjælp af hvilke hun tilsidst opnaaede at gjøre Indtryk paa sin Elevs Sjæl. Det var Lydighed og Kjærlighed. Læg Mærke til, at Lydighed kom først; thi uden den kan der ingen Fremgang gjøres. Uden Lydighed kunde Helen ikke hjælpe til at udarbejde sig sin aandelige Frigjørelse; hun maatte nødvendigvis først lære at adlyde sin Lærerindes Instruktioner. Ejheller kunne vi opnaa Frelse, uden at vi adlyde vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Efter Lydighed kom Kjærlighed, og Frk. Sullivan meddeler, at da Helen først begyndte at fatte, at enhver Ting har Navn, syntes Kjærligheden at vaagne i hende, Kjærligheden til det Gode, til Kundskab og til andre Mennesker, og for første Gang kastede hun sig i sin Lærerindes Arme og kyssede hende.

En af de Opgaver, der ere forbundne med at gjøre en blind og døvstum Person bekjendt med Sprogets Vanskeligheder, er at faa ham til at forstaa, at alle Gjenstande have Navne. Det var gjennem Ordet Vand, at Helen Keller først fik Begreb om dette. En Dag gik hun og Frk. Sullivan ud til Posten, hvor Helen holdt Bægeret under Hanen, medens en anden pumpede. Da Vandet strømmede ud i Bægeret, stavede Frk. Sullivan V-a-n-d i Haanden paa sin lille Elev. Dette Ord og samtidig det kolde Vand syntes ligesom at elektrisere hende, og hendes Ansigt fik et helt andet og lysere Skjær. Hun havde lært den store Sandhed, at alle Ting have Navne, og i sin Ivrighed vilde hun vide Navnene paa Alt, hvad hun rørte ved....

Det var ikke nogen let Sag at lede den lille blinde og døvstumme Pige ind i Kundskabernes udstrakte Rige, eftersom hun var godt udviklet i fysisk Henseende, og denne fysiske Energi havde ofte Overtaget, saaledes at først da Frk. Sullivan havde opnaaet at begrænse eller koncentrere hendes Livlighed og Virkelyst, var hun i Stand til at lede denne Strøm af Kraft og Energi ind paa Veje, der førte til en nyttig og ophøjet Brug af den. Hvor godt Frk. Sullivan gjorde dette, kan Verden og Frk. Keller selv bære Vidnesbyrd om i Dag. Den lille Elev var altid i Bevægelse, Naturen var hendes Legekammerat, og det var hendes største Glæde at være ude i Mark og Skov og i Solens Lys, hvor hun studerede Fuglene, Bierne, Blomsterne, Jord, Luft og Vand. Da hun var omtrent 8 Aar gammel, kunde hendes Lærerinde udtale sig

paa følgende Maade om hende: „Hver eneste Dag lærer hun os Tilfredshed og Taknemlighed, og hun lærer os disse vigtige Lektier med en saadan sand, taalmodig og oprigtig Glæde, at vi aldrig kunne blive trætte af hendes behagelige Selskab."

Da hendes Opdragelse var saa langt fremskreden, at hun kunde forstaa, at der var højere Opgaver for hende at løse, plagede hun sin Lærerinde om at faa at vide, hvorledes de smaa, blinde Børn meddelte sig til hinanden; thi hun indsaa, at de ikke brugte Fingrene til dette, og Frk. Sullivan forklarede hende da, at de talte til hinanden med Munden, hvorpaa Helen bad om, at ogsaa hun maatte lære at „tale med sin Mund". Dette Ønske fik forøget Næring derved, at hun lige havde faaet at vide, at nogle Døvstumme havde lært at tale ved at efterligne Tungens og Læbernes Bevægelser hos deres Lærer. Ønsket blev snart til Beslutning, og da det at ville hos Helen var det samme som at kunne, begyndte hun strax paa at lære at tale og gjorde vidunderligt hurtige Fremskridt. Hun var nu knap ti Aar gammel, og tænk saa, hvilket stort og møjsommeligt Arbejde hun paalagde sig selv for at kunne lære at tale. (Da hun ikke kunde se sin Lærerindes Ansigt og Læber og altsaa ikke efterligne Bevægelserne, som de andre Døve gjorde, maatte hun føle sig frem. Ved at føle paa sin Lærerindes Mund og Hals, naar hun udtalte visse Ord, søgte hun at sætte sin Mund og sine Læber i samme Stilling og vedblev dermed, til Frk. Sullivan ved Tegn sagde hende, at hun udtalte det rigtigt. Paa denne Maade lærte hun at tale smukt og flydende Engelsk; men hun har aldrig selv hørt sin egen Stemme.)

Foruden at kunne meddele sine egne Tanker ved Hjælp af Talen har Frk. Keller lært at læse Andres Tale, og hun gjør dette ved at føle den Talendes Hals, Læber og Næse. Hvor uendelig fint maa Følesevnen ikke være udviklet for ved Hjælp af Følelsen at kunne skjelne mellem de forskjellige Lyde, og hvor megen Øvelse er ikke nødvendig for at kunne gjengive Talesprogets mange Lyde uden at kunne høre? Hvor vi dog kjende lidt til de Evner og Kræfter, der ere i Mennesket!

Denne mærkelige Kvinde besidder Evnen til at gjenkjende et Menneske ved Hjælp af dets Haandtryk, ligesom vi kjende hinanden paa Ansigtstrækkene og Udseendet. Al sin Korrespondance og sit øvrige Skrivearbejde, som hun i sin Egenskab af Forfatterinde maa udføre, besørger hun paa Skrivemaskine. Hun er altid lykkelig og tilfreds og glæder sig ved Livet og sine Omgivelser. Hun har et behageligt Væsen, er meget varmtfølende og elsker sine Omgangsfæller, ja, alle sine Medmennesker, hvorfor ogsaa hendes politiske Opfattelse gaar i socialistisk Retning.

Hun har ikke det fjerneste Begreb om Lys eller Lyd, men hendes øvrige Sandser ere meget skarpe, navnlig Følelsen. Saa snart en Person begynder at spille paa et Piano, et Orgel eller et hvilket som helst

andet Instrument, saar hun det at vide gjennem den Rystelse, der forplanter sig gjennem Gulvet til hendes Legeme. Hendes moralske Egenskaber ere lige saa højt udviklede som hendes intellektuelle. Hun tillader aldrig ondskabsfulde, begjærlige eller syndige Tanker at fæste Bo i sin rene Sjæl. Hun mangler fuldstændig den hensynsløse Egenkjærlighed, som man skulde vente at finde hos En, der har været Gjenstand for saa megen Opmærksomhed og Smiger. Hun er ligesaa naturlig, ædel og ren som Blomsterne, der smykke denne skjønne Jord. Ved sin Kjærlighed til alle Guds Skabninger lærer hun os at stræbe efter det højeste Gode, „at leve, at elske, at velsigne".

Frk. Keller ønskede at kunne, hvad andre unge Kvinder kunne, og da hun erfarede, at nogle Piger gik til Universitetet, ønskede hun at gjøre det samme. Denne Tanke opstod og modnedes i hende uden Frk. Sullivans Medvirkning; thi denne indsaa altfor godt de mange Vanskeligheder, der vilde komme paa hendes Vej, og Direktionen for Radcliffe Kollegium, til hvem hun henvendte sig, fraraadede hende at vove Forsøget; men hun lod sig ikke afskrække og skrev dette til Direktionen med den Tilføjelse, at „en ægte Soldat erklærer sig ikke overvunden før Kampen". Hun havde allerede modtaget Undervisning i en Forberedelsesskole og tillige haft private Lærere, saa hun betænkte sig ikke paa at begynde paa Universitets-Arbejdet. Hun kom igjennem sine Studier til Trods for Vanskeligheder, som vilde have afskrækket de fleste andre; men Frk. Keller kjender ikke til at give tabt; Vanskeligheder ere for hende kun Hindringer, der maa overvindes. Derfor staar hun i Dag som et lysende Exempel paa, hvad Villiekraft og Energi kunne udrette. Hun bestod sin Examen med Glands og foretager nu en Foredragsrejse i de Forenede Stater i Selskab med Fru Macy. Hun holder Tale til begejstrede Forsamlinger i forskjellige Byer og har ogsaa gjæstet Salt Lake City. Her er nogle af hendes Udtalelser:

„Andres Hænder have udført dette Mirakel med mig. Igjennem Andre fandt jeg mig selv, fandt min Fader og Moder, fandt Verden, fandt min egen Sjæl og Kjærlighed til Gud. Uden min Lærerinde vilde jeg Intet være. Uden Eder vilde vi, som ere blinde, Intet være. Ingen af os er uafhængig. Vi leve alle ved hverandre og for hverandre, og vor Livslykke er afhængig af gjensidig Bistand."

Hun kom til os med et Budskab. Lad os aldrig tabe Modet under Modgang og Besvær, aldrig opgive at bane os en Vej gjennem Livets Tummel og Virvar, og naar svære Prøver møde os, lad os da følge Helen Kellers lysende Exempel.

— Ligesom usund og fordærvet Luft er skadelig for Helbredet, saaledes er slet Selskab skadeligt for et godt Rygte.

Missionærernes Rapport for Juni 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	12	6276	299	1903	191	49			2
Wilford L. Breinholt	Aarhus	17	14438	525	5016	415	102	2	2	
Denmark Jensen	Kjøbenhavn	15	11110	1104	5465	394	104		1	2
Ole Andersen	Bergen	11	8486	346	4049	432	162			
A. Amundsen	Kristiania	14	2339	265	1057	410	89	5		3
Abel M. Poulsen	Trondhjem	9	3558	98	1486	113	73	1		
Totalsum for Missionen		78	46207	2637	18976	1755	579	8	3	7

Ovenstaaende Rapport for Juni viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Aarhus Konf. 849, 2. Bergens Konf. 771.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 74, 2. Bergens Konf. 31.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Bergens Konf. 368, 2. Kjøbenhavns Konf. 364.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 39, 2. Kristiania Konf. 29.

Tankesprog. Den store arabiske Filosof Lockman blev en Gang spurgt, hvorledes han havde opnaaet saa stor Visdom. Den lærde Mand svarede: „Den har jeg erhvervet mig ved at følge den Blindes Exempel. Han flytter sig aldrig af Stedet, før han ved at føle med sin Stok er sikker paa, at han uden Fare kan gaa videre."

— Mødre! ønske I at blive Missionærer? Vi ville beskikke Eder til en Mission. Oplær Eders Børn om deres Pligter; lær dem, i Stedet for at smykke deres Legeme med allehaande Stads og Tant, at tilegne sig Noget, som kan være Sjælen til Prydelse. Brigham Young.

Indhold:

Polygamispørgsmaalet 209
At „spænde Ben" 214
Tankesprog 215, 223, 224
Redaktionelt:
„Kom Hviledagen ihu!" 216
Missionsnyheder 219
Helen Keller 220
Missionærernes Rapport 224

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)